

napsal Gorgic Guine

a večeře byla v lecčems zvláštní už od začátku. Vévodkyně totiž mimo jiné pozvala i molivského starostu a slavného mistra Hiomasta. Sloužící si mezi sebou nadšeně šuškali. Starosta se tu ukázal už několikrát, přestože se tak dalo nepravidelně, ale návštěva pana Hiomasta byla neuvěřitelnou událostí. Co paní domu takovým smířlivým gestem zamýšlí?

Samotná večeře probíhala na všech stranách v poněkud chladné, ale přesto zdvořilé náladě. Hiomaste a vévodkyně byli velmi zamlklí. Starosta se sice pokusil rozproudit hovor o císaři Pelagiovi IV. a jeho synu Urielovi, ale příliš zájmu tímto tématem nevzbudil. A tak celou společnost oživovala v podstatě jen paní Villea, starší, ale mnohem čilejší sestra vévodkyně, která stále štěbetala o zločinech a skandálech v Elfím Dolu.

Už celé roky jí opakuji, ať se vystěhuje ze země, daleko ode všech nepříjemností, pravila vévodkyně, když se očima střetla s pohledem starostovým. "Nedávno jsme hovořily o tom, že by si mohla zbudovat palác na kopci Moliva, ale jak víš, je tam velice málo místa. Naštěstí jsme pak ale objevili něco jiného. Na břehu řeky pár dní cesty na západ se nachází obrovské pole. To by bylo ideální místo pro stavbu nového sídla.

Zní to skvěle, usmál se starosta a obrátil se k paní Villee: "A kdy tvé veličenstvo začne se stavbou?"

Hned jak z toho místa přestěhuješ svou vesnici, odpověděla vévodkyně z Wody.

Starosta se na ni zkoumavě podíval v naději, že snad žertuje, ale očividně tomu tak nebylo.

Jen pomysli, jak by se obchod v té osadě rozhýbal, kdyby se přesunula blíže k řece, pravila paní Villea vesele. "A žákům mistra Hiomasta by se snáze cestovalo do školy. Všichni bychom z toho měli prospěch a já vím, že mé sestře by se velice ulehčilo, kdyby se po jejím panství neprocházelo tolik nezvaných cizáků a les nezamořovali pytláci."

Vždyť v tomto kraji žádní cizáci ani pytláci nejsou, Výsosti, svažtil čelo Hiomaste. "Džungli nemůžeš vlastnit. Vesničany možná přesvědčíš, aby se přestěhovali, to nevím. Ale jisté je, že moje škola zůstane tam, kde je."

Nálada už se pak nezlepšila. Hiomaste i starosta se brzy omluvili a já se musel v rámci své služby přesunout do salónu, kde pánové a dámy popíjeli. Ale po celý večer zde nezazněl ani náznak smíchu či jiného veselí.

Nazítří byla sice naplánována večeře, ale já jsem stejně vykročil na svou obvyklou procházku do Molivy. Ještě jsem ani nedošel k padacímu mostu, když mne zastavila stráž: "Kam máš namířeno, Gorgiku? Nechceš jít do vesnice, že ne?"

Proč ne?

Ukázal na pramínek kouře, který se rýsoval v dálce: "Dnes časně ráno tam vypukl požár, který ještě stále zuří. Podle všeho oheň vzplál nejprve ve škole mistra Hiomasta. Bude to nejspíš dílo nějakých potulných lupičů."

Svatý Stendarre! zvolal jsem. "Jsou mistrovi žáci naživu?"

To nikdo neví, ale byl by to zázrak, kdyby někdo z nich přežil. Podle toho, co jsem slyšel, tak červený kohout přišel za hluboké noci, když skoro všichni spali. Víím, že se našlo mistrovo tělo, respektive to, co z něj zbylo. A také objevili tu dívku, tvou přítelkyni Prolyssu.

Celý den jsem strávil jako v omámení. Vnitřní hlas mi napovídal něco, čemu jsem nechtěl věřit: že ty dvě urozené dámy, paní Villea a vévodkyně z Wody, se postaraly, aby celá vesnice i se školou, které jim byly takovým trnem v oku, lehly popelem. U večeře se o požáru v Molivě zmiňovaly pouze stručně, jako by to pro ně žádná novinka nebyla. Ale poprvé jsem viděl na vévodkynině tváři úsměv. A byl to úsměv, na který do nejdelší smrti nezapomenu.

Následujícího rána jsem se rozhodl vyrazit do vesnice a podívat se, zda bych nemohl pomoci těm, kteří přežili. Když jsem procházel místností pro služebnictvo, zaslechl jsem před sebou zvuky početnější skupiny lidí. V hale se shromáždily stráže i většina sloužících a všichni hleděli na vévodkynin portrét, jenž visel uprostřed síně.

Do malby byla zabodnutá jediná střela z černého ebonitu, a to přesně v místě, kde měla namalovaná vévodkyně srdce.

Ten šíp jsem na první pohled poznal: byl to šíp Missuna Akina, který nosíval v toulci a jenž podle jeho slov ukovali přímo v samotném Dagoth-Uru. Pocítil jsem v srdci nezměrnou úlevu: dunmer, který mne kdysi zavedl až do paláce, ohni tedy unikl. Pak ke mně však dolehla otázka, která se nesla celou síní: Jak se ten vandal dostal přes stráže, bránu, vodní příkop i silné železné dveře?

Vévodkyně, jež dorazila krátce po mně, byla bez sebe vzteky, ale své rozhořčení nemohla dát příliš najevo. Prozrazovalo je jen její tenoučké obočí, které se hněvivě chvělo. Neztrácela čas a okamžitě nakázala všem služebníkům, aby neustále v celém paláci hlídkovali. Museli jsme pravidelně obcházet nevlídnými chodbami a sledovat, co se kde šustne.

Zítřejšího rána však, i přes všechna tato opatření, vězel ve vévodkynině obraze další černý šíp.

Tak to pokračovalo celý týden. Má paní se postarala, aby byl v hale neustále někdo přítomen, ale šíp se přesto vždycky dostal k cíli, využil chvilkové nepozornosti hlídkujícího.

Byli jsme seznámeni s celou řadou různých signálů, aby se hlídky mohly mezi sebou domlouvat a hlásit každičký podezřelý zvuk či pohyb. Vévodkyně zpočátku nakázala, abychom hlášení podávali ve dne kastelánovi a v noci veliteli stráže. Pak ale zjistila, že stejně nemůže spát, a tak se postarala, abychom vše, co zjistíme, hlásili přímo jí.

Stísněná nálada v paláci se proměnila přímo v noční můru. Když se vodním příkopem plazil had, Její Výsost málem rozbořila východní křídlo, jen aby zjistila, co se stalo. Stejně působilo, když poryv větru rozvlnil listí jednoho z mála stromů na trávníku. Nějaký nebohý poutník, který se namanul na cestě před palácem a neměl ani tušení, co se tu děje, se setkal s tak krutou odezvou, že si určitě myslel, že tu zuří nějaká válka. Což bylo svým způsobem pravda.

Ale ať vévodkyně dělala, co chtěla, každé ráno byl v obraze v hale zabodnutý nový šíp.

Pak jsem dostal i já ten nevděčný úkol, abych po několik hodin časného rána hlídal nešťastný portrét. Jelikož jsem nechtěl být tím, kdo zde najde nový šíp, posadil jsem se na židli přímo naproti obrazu a ani na vteřinu jsem z něj nespustil zrak. Nevím, zda jste někdy zkoušeli hledět neustále na jedno místo, ale má to zvláštní účinek - všechny ostatní smysly jako by vám usnuly. A proto jsem v úleku nadskočil, když do místnosti vtrhla vévodkyně a vytvořila tak mezi mnou a obrazem rozmazanou šmouhu, která mi kazila výhled.

Za tím stromem naproti bráně se něco hýbe! řvala, táhla mne stranou a nešikovně se snažila odemknout zlatý zámek.

Třásla se šílenstvím a rozrušením, takže jí klíč nešel zastrčit dovnitř. Vstal jsem, abych jí pomohl, ale vévodkyně už klečela s okem přiloženým ke klíčové dírce, aby se přesvědčila, že do ní klíč opravdu zapadl.

A přesně v té vteřině přilétl další šíp. Ten se však už k portrétu nikdy nedostal.

Missuna Akina jsem potkal až o pár let později, když jsem v Morrowindu bavit jakési šlechtice. Měl radost, že jsem se z obyčejného sluhy vypracoval až na poměrně slavného barda. On sám se vrátil do pustin a podobně jako jeho starý mistr Hiomaste odešel na odpočinek, aby mohl v klidu lovit a učit další žáky.

Řekl jsem mu, že podle toho, co jsem se doslechl, se paní Villea rozhodla neopustit město a že vesnice Modiva pak byla znovu vystavěna. Slyšel to moc rád, ale stále jsem nevěděl, jak mu položit otázku, která mne na jazyku páčila nejvíce. Připadal jsem si jako hlupák, ale zajímalo mne, jestli je má domněnka správná. Podle mne se totiž každé ráno schovával za Prolyssiným stromem naproti bráně a své šípy posílal přes bránu, přes trávník, přes vodní příkop, skrze klíčovou díрку až do portrétu vévodkyně z Wody, dokud nezasáhl paní samotnou. Vždy, když jsem v myšlenkách dospěl k tomuto bodu, uvědomil jsem si, že je to nemožné. A proto jsem se rozhodl, že se ptát nebudu.

Když jsme se loučili a přáli si šťastnou cestu, pravil: "Jsem velice rád, že si vedeš tak dobře, příteli. A díky, že jsi tenkrát posunul tu židli."